

בס"ד.

משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשל"ה:

ע"ד שירת התיבות "ציון במשפט תפדה"
במנגינת: א) ג' תנועות להבעש"ט, הה"מ ואדה"ז
ב) בניגון דהקפות.

כיון שכל עניני עבודת ה' צריכים להיות בשמחה, ובפרט כשרוצים לפעול שיהפכו ימים אלו לששון ולשמחה²⁴ — ישנו גם הניגון של שמח"ת, שגם הוא ניגון ללא תיבות, ולכן ינגנו גם ניגון זה על התיבות "ציון במשפט תפדה ושבי בצדקה", וכיון ששמחה פורצת גדר²⁵, הרי זה יפעל שיהפכו ימים אלו לששון ולשמחה.

* * *

(24) ראה זכרי' ח, יט. רמב"ם הל' תעניות 25) ראה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך. בסופן. ועוד.

הכוונה בעבודה שלמעלה ממדידה והגבלה שיומשך ויפעול במדידה והגבלה, ע"ד המבואר שהקב"ע דר"ה צריך לפעול על כל השנה, וכמו"כ הי' במ"ת שאחר ה"נעשה" - ביטול לבעל הרצון - הי' "נשמע" - עבודה שע"פ טו"ד ושבו יהי ניכר הביטול, ובנוגע לעניינינו: ידוע שניגון ללא מילים נעלה מניגון עם מילים, אבל (כנ"ל) התכלית הוא להמשיך כל ניגון למילים ולכן שבשבועות אלו ינגנו הג' תנועות עם התיבות "ציון במשפט תפדה", ועי"ז נזכה לגאולה באופן ד"ושבי בצדקה" ס"א

כל הענינים צ"ל בשמחה, לכן שינגנו גם הניגון של שמח"ת (הקפות דרלוי"צ ז"ל) עם תיבות אלו ס"ה

עבודת ה' צ"ל מתוך שמחה כפי האריז"ל, ויש "אויפטו" של הבעש"ט והמגיד - לגבי האריז"ל - בענין זה ; שמחה צ"ל תמיד ובפרט בשבת. ואפי' בבין המצרים ובשבת חזון (שבט' הימים) וכידוע המאמר של הצ"צ ששבתות אלו הוי"ע "מקדים רפואה למכה" ס"ט

מובן שאף שיש עוד מאמרים שלא נדפסו בלקו"ת, כפי שהצ"צ מציין בעצמו בכ"מ, מ"מ, המאמרים שבלקו"ת הם עיקר וכללות מאמרי רבינו (הזקן), ששני המאמרים שבפ' דברים הם בענין "ציון במשפט תפדה ושבי בצדקה" —

יש לגנון ניגון הנ"ל (במשך שבועות ועכ"פ ימים אלו) עם התיבות ד"ציון במשפט תפדה ושבי בצדקה, שתוכנם ענין הגאולה, שקשור במיוחד עם אבות החסידות, שהרי ביאת המשיח, קאתי מר, היא עי"ז ש"יפוצו מעינותיך חוצה" ¹⁶ — המעיינות דתורת הבעש"ט, כפי שבאים באופן של הפצה חוצה ע"י תורת חסידות חב"ד.

ג. ויה"ר שעי"ז נזכה שיקויים מ"ש "ציון במשפט תפדה ושבי בצדקה",

וכפי שיתבאר לקמן (במאמר ¹⁷) שענין "ושבי בצדקה" הוא נעלה יותר מ"ציון במשפט תפדה", וכמובן גם בפשטות, שאע"פ ש"משפט איהו רחמי" ¹⁸, הרי זה עדיין באופן של "משפט", שהוא כפי שורת הדין, ואילו "צדקה" היא לפנים משורת הדין, שלכן צריך ליתן לו אפילו סוס לרכב עליו ¹⁹, ועד שמצינו שכיון שבנ"י הם "בני מלכים" ²⁰, ויתירה מזה: "מלכים" ²¹, הרי "אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמה" ²².

ועוד זאת בענין הצדקה, ששלמותה כשהנתינה היא באופן שהעני יכול ליהנות מזה מיד, כמבואר בגמרא ²³ שגדולה מעלת נתינת הצדקה ע"י אשה לגבי נתינת הצדקה ע"י האיש, לפי שהאיש נותן מעות, ועדיין צריך העני לטרוח עד שיהנה מזה, ואילו האשה נותנת דבר מאכל שהעני יכול ליהנות ממנו תיכף ומיד.

ומזה מובן גם בנוגע לגאולה, שכאשר היא "בצדקה", הרי היא באופן שלפנים משורת הדין, ובאופן שנעשית תיכף ומיד, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

ד. [לאחרי שניגנו הניגון שלש תנועות על התיבות "ציון במשפט תפדה ושבי בצדקה", אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

(16) אגה"ק דהבעש"ט (כש"ט בתחלתו. ראה טו, ח.

ובכ"מ).

(20) שבת סז, א. וש"נ.

(17) לעיל ע' 183 ואילך.

(21) תקו"ז בהקדמה (א, ריש ע"ב).

(18) תקו"ז בהקדמה (יז, ב).

(22) ב"מ רפ"ז.

(19) ראה כתובות סז, ב. ספרי ופרש"י פ' תענית כג, ב.

בס"ד. שיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשל"ה. הנחת הת' בלתי מוגה

א. בכלל שטייט דאך אין שיחות, און ס'איז אויך פארשטאנדיק פון מאמרי חסידות, אז א ניגון אן ווערטער איז העכער פון א ניגון מיט ווערטער, ווארום דער ענין פון א ניגון איז דאך השתפכות הנפש — איז בשעת די השתפכות הנפש איז העכער פון מדידה והגבלה, און זי קען זיך נישט אריין שטעלן אין אוחיות, קומט דאס ארויס אויך אין א ניגון אן ווערטער; משא"כ ווען די השתפכות הנפש קען זיך אריין שטעלן און נמדד ווערן און נחצמט ווערן אין די הגבלה פון אוחיות, דעמאלט קומט דאס ארויס אויך אין א ניגון מיט ווערטער, איז דאך פארשטאנדיק אז א ניגון אן ווערטער איז העכער פון א ניגון מיט ווערטער, ווארום א ניגון אן ווערטער באווייזט אויף א השתפכות הנפש וואס ס'איז העכער פון מדידה והגבלה.

אעפ"כ איז דאך דער חכלית פון א ניגון וואס איז העכער פון מדידה והגבלה — אז דאס זאל אראפ קומען אויך אין מדידה והגבלה (און נישט ס'זאל פארבלייבן אן ענין פון השתפכות הנפש ותו לא),

ווארום דאס איז דאך אזוי ווי אלע ענינים פון עבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, אז די כוונה בזה איז (נישט ס'זאל בלייבן למעלה ממדידה והגבלה, נאר) אז דער ענין שלמעלה ממדידה והגבלה זאל אראפ קומען און פועל'ן ביז אין כוחות הגלויים — מחדו"מ, אז אין זיי זאל זיין ניכר אז א רגע לפנ"ז, א זמן לפנ"ז, איז ער געשטאנען אין א מעמד ומצב שלמעלה ממדידה והגבלה, און דאס וואס ער איז געשטאנען פריער למעלה ממדידה והגבלה פועל'ט דאס א הוספה אין דער עבודה שבמדידה והגבלה.

עד"ז איז פארשטאנדיק בנוגע צו א ניגון אן ווערטער — שלמעלה ממדידה והגבלה, אז דער חכלית איז ער זאל אראפ קומען אין מדידה והגבלה — אין ווערטער.

וואס דאס איז ע"ד ווי ער איז מבאר אין קונטרס העבודה (פ"ה) אז די עבודה מצד בחי' יחידה דארף אראפ קומען און פועל'ן אויך אין מחדו"מ, ד.ה. אז די עבודה שלמעלה מסו"ד דארף נמשך ווערן און פועל'ן אין די עבודה שע"פ סו"ד.

ב. וואס דעם ענין זעט מען דאך אויך אין דעם ענין פון קב"ע דר"ה, וואס דער חילוק צווישן קב"ע דר"ה מיט קב"ע שבכל השנה איז, אז קב"ע דר"ה איז דער עצם הענין פון קב"ע, נישט ווי דאס איז פארבונדן מיט אנדערע זאכן, נאר מצות היום איז דער ענין פון קב"ע וביטול; משא"כ קב"ע שבכל השנה איז דאך דאס פארבונדן מיט אנדערע ענינים — און דער חכלית איז אז דער קב"ע פון ר"ה זאל פועל'ן אויף א גאנץ יאר, אז ס'זאל זיין ניכר אין דערויף דער קב"ע פון ד"ה.

וואס דאס איז דאך א הוראה לכא"א, אז בשעת ס'איז דא די עבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, און דערנאך דארף דאס אראפ קומען אין מדידה והגבלה — דארף אין דערויף זיין ניכר אז א רגע לפנ"ז, א זמן לפנ"ז, איז ער געשטאנען אין א מעמד ומצב פון עבודה שלמעלה ממדידה והגבלה.

ואדרבה, דער חכלית פון די עבודה שלמעלה ממדידה והגבלה איז, אז ס'זאל דערנאך אראפ קומען אין מדידה והגבלה.

ג. וואס דעם ענין זעהט מען אנהויבנדיק פון מ"ה, וואס ביי מ"ח איז דאך געווען דער ענין פון נעשה ונשמע, ובהקדמה נעשה לנשמע.

וואס לכא"א איז נישט פארשטאנדיק צוליב וואס האט געדארפט זיין דער ענין פון "נשמע" נאך דערויף וואס מ'האט שוין געזאגט "נעשה";

- דער -

שבעבודה שע"פ טו"ד, באופן שיהי' ניכר בה שלפנ"ז הי' הענין ד"נעשה" שלמעלה מטו"ד.

וכן הוא בכללות הענין דתומ"צ — שהתורה היא למעלה ממדידה והגבלה, כמ"ש "ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים", ואילו המצוות הם במדידה והגבלה דוקא (כמבואר באגה"ק⁷); ואעפ"כ, "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה"⁸, היינו, שהתכלית היא שהתורה שלמעלה ממדידה והגבלה תומשך במדידה והגבלה שבמעשה המצוות, שיהי' ניכר בהם שבאים מצד ענין שלמעלה ממדידה והגבלה.

ועז"נ⁹ "ויעש כן אהרן", "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה" — דלכאורה אינו מובן: מהי הקס"ד שאהרן ישנה מציווי הקב"ה, ומהי ההפלאה בכך שלא שינה — כידוע הביאור בזה¹⁰, שאע"פ שעבודת אהרן הכהן היתה בדרגא נעלית ביותר באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, לא הי' הדבר בסתירה לעשיית העבודה כפשוטה בפשטות, באופן ש"לא שינה" במילוי השמן בנרות שלא ישפך וכו', כך, שהתנועה שלמעלה ממדידה והגבלה נמשכה אצלו במדידה והגבלה.

ב. ובנוגע לעניננו:

ישנו ניגון שלש התנועות¹¹ — של אבות החסידות: הבעש"ט מייסד תורת החסידות, הרב המגיד, ורבינו הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד, שהוא ניגון ללא תיבות, שמורה על השתפכות הנפש שלמעלה ממדידה והגבלה.

אך ע"פ האמור לעיל שגם השתפכות הנפש שלמעלה ממדידה והגבלה צריך להמשיכה במדידה והגבלה — יש מקום לנגן ניגון זה עם תיבות.

וכיון שנמצאים בזמן שבו מודגש הצורך בענין הגאולה, שנעשית עי"ז ש"ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה"¹²,

— שפסוק זה הוא סיום וחותרם ההפטר (שהיא סיום וחותרם הפרשה¹³), והרי "הכל הולך אחר החיתום"¹⁴. ומודגש גם במאמרים שנדפסו בלקוטי תורה (שנבחרו ע"י הצ"צ מתוך אלפיים מאמרים¹⁵, ומזה

(6) איוב יא, ט.	(12) ישעי' א, כז.
(7) ס"י (קטו, א).	(13) ראה אנציק' תלמודית ערך הפטרה בתחלתו (כרך י"ד בתחלתו). וש"נ.
(8) קידושין מ, ב. וש"נ.	(14) ברכות יב, א.
(9) בהעלותך ח, ג ובפרש"י.	(15) ראה "היום יום" י"ד אדר א, פורים.
(10) ראה גם תו"מ ח"פ ע' פ' 311. וש"נ.	(11) ראה גם תו"מ חס"ב ע' 89. וש"נ.
(11) ראה גם תו"מ חס"ב ע' 89. וש"נ.	קטן. וראה גם תו"מ חמ"ג ע' 70. וש"נ.

- ב -

דער ענין פון "נעשה" איז דאך א ענין נעלה ביותר — דער ביסול לבעל הרצון, איז נאך דערויף וואס ס'איז דא דער ביסול לבעל הרצון, איז דאך פארשטאנדיק אז וואס מ'וועט אים נאר הייסן וועט ער טאן — איז צוליב וואס דארף זיין דערנאך אויך דער ענין פון "נשמע"?

נאר דער ביאור אין דערויף איז, אז ס'איז נישט בענוג די עבודה שלמעלה מטו"ד — ביסול לבעל הרצון, נאר דאס דארף אויך אראפ קומען אין דעם ענין פון "נשמע" — דער ענין פון הבנה והשגה — אין עבודה שע"פ טו"ד.

ביז אז דער נעשה ונשמע ווערן איין זאך, אז אין דעם "נשמע" — עבודה שע"פ טו"ד, איז ניכר אז פאר דערויף איז געווען הקדמת "נעשה" — עבודה שלמעלה מטו"ד.

ועד"ז איז דאס אין כללות הענין פון תומ"צ, וואס דער ענין פון חורה איז דאך למעלה ממדידה והגבלה, ווי ס'שטייט "ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים" (איוב יא, ט), משא"כ דער ענין פון מצוות איז דאך דווקא במדידה והגבלה, כמבואר אין אגה"ק (ס"י).

איז דאך אבער דער תכלית פון חורה (שלמעלה מדידה והגבלה) — "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" (קידושין מ, ב), דער ענין פון קיום המצוות (וואס מצוות איז דאך דווקא במדידה והגבלה); און אין דערויף דארף זיין ניכר אז דאס קומט מצד א ענין וואס איז למעלה ממדידה והגבלה (חורה).

ד. וואס דאס איז אויך דער ביאור אין דעם וואס מ'זאגט עה"פ "ויעש כן אהרן" — "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה" (פרש"י בהעלותך ח, ג).

וואס לכאול איז נישט פארשטאנדיק: וואס איז די הפלאה אין דערויף וואס אהרן האט נישט משנה געווען ציווי הקב"ה; וואס איז די קס"ד אז אהרן זאל משנה זיין פון דעם וואס דער אויבערשטער האט געהייסן??!

איז דאך ידוע דער ביאור אין דערויף, אז אהרן הכהן זייענדיק בשלימות עבודתו אין ביהמ"ק, איז ער דאך געשטאנען אין גאר הדיכע דרגות, און פונדעסטוועגן האט דאס אים נישט געשטערט צו טאן די עבודה בפשטות, און ער האט דאס געטאן אין אן אופן "שלא שינה", אז דער שמך האט זיך נישט אויסגעגאסן וכו', ווארום די נרות דארפן דאך זיין מלאים שמן, אבער ס'דארף זיך נישט אויסגיטן לחוץ, און אין דערויף באשטייט "שבחו של אהרן שלא שינה", אז ער האט געטאן די עבודה גאר בפשטות.

וואס דאס איז ע"ד ווי געדעט פריער אז די עבודה שלמעלה ממדידה והגבלה קומט אראפ אין מדידה והגבלה דווקא, וואס אזוי איז אויך געווען בא אהרן, אז די ענינים שלמעלה ממדידה והגבלה זיינען געשטאנען אין מדידה והגבלה.

ה. ובנוגע לעניננו:

ס'איז דאך דא דער ניגון פון ג' תנועות, פון דעם בעש"ט, פון דעם מגיד, און פון דעם אלטן רבי'ן, וואס זיי זיינען דאך אבות החסידות, אנהויבנדיק פון דעם בעש"ט — מייסד חסידות הכללית, ביז דעם אלטן רבי'ן — מייסד חסידות חב"ד, וואס דאס איז א ניגון בפידוש אן ווערסער (וואס דאס באווייזט אויף השתפכות הנפש שלמעלה ממדידה והגבלה).

אבער וויבאלד אז די כוונה בזה איז ס'זאל אראפ קומען אין ווערסער (כנ"ל) —

- און -

- ג -

און וויבאלד אז מ'געפינט זיך אין א זמן וואס מ'דארף האבן דעם ענין פון גאולה, וואס דאס קומט דורך "ציון במשפט תפדה ושבי" בצדקה",

ביז אז מ'זעהט אין לקו"ת פון די סדרה,

[וואס די מאמרים וואס זיינען געדרוקט אין לקו"ת האט דער צ"צ אויסגעקליבן פון צוויי סויזנס מאמרים, כידוע הסיפור בזה (היום יום ע' כח).]

וואס ס'איז דאך נישט דער פשט אז אין די מאמרים פון לקו"ת זיינען נכלל אלע צוויי סויזנס מאמרים, ווארום מ'זעהט דאך אז דער צ"צ איז מציין בכ"מ אין אוה"ת צו א מאמר פון אלטן רבי'ן שלא נדפס בלקו"ת, זעהט מען דאך דערפון אז די מאמרים פון לקו"ת זיינען נישט כולל אלע מאמרים, נאר די מאמרים וואס מ'האט אויסגעקליבן אין לקו"ת, זיינען דער עיקר פון אלע מאמרים,

אז אין די מאמרים פון פ' דברים, סיי דער ערשטער דרוש סיי דער צווייטער דרוש, בהחילת הדרוש ובסופו, רעדט זיך אלץ וועגן דעם פסוק "ציון במשפט תפדה ושבי" בצדקה".

און אזוי זעהט מען אויך אין דער הפטרה פון די פרשה, אז דער סוף פון די הפטרה, וואס "הכל הולך אחר החיתום" (ברכות יב, א) [וואס די הפטרה איז דער חיתום פון דער סדרה, און אין די הפטרה גופא איז דא דער חיתום פון די הפטרה] - איז דער פסוק "ציון במשפט תפדה ושבי" בצדקה".

און וויבאלד אז דער ענין פון "ציון במשפט תפדה ושבי" בצדקה" - דער ענין הגאולה, איז דאך פארבונדן מיט אבות החסידות, ווארום דורך דעם ענין פון "יפוצו מעינותיך חוצה" - ווערט דער "קאתי מר",

וואס "מעינותיך" גייט דאך אויף תודה הבעש"ט, און בפרט ווי דאס קומט אראפ אין אן אופן פון יפוצו - דורך תורת חב"ד, וואס דורך דעם ווערט דער "קאתי מר" (וואס דערפון איז פארשטאנדיק די שייכות פון אבות החסידות צו דעם ענין הגאולה) -

וואס דערפאר איז דער ניגון פון אבות החסידות, וואס דאס איז א ניגון אן ווערטער, מ'דארף דאס אבער זינגען מיט ווערטער (כנ"ל אז השתפכות הנפש שלמע' ממדידה והגבלה דארף אראפ קומען אין מדידה והגבלה, אין ווערטער) - דארף דאס זיין מיט די ווערטער "ציון במשפט תפדה ושבי" בצדקה".

און מ'זאל דאס זינגען בשבועות אלו, ועכ"פ במשך ימים אלו.

1. און דורך דעם וועט מען זוכה זיין צו "ציון במשפט תפדה ושבי" בצדקה", וואס דער ענין פון "ושבי" בצדקה" איז נאך העכער פון דעם ענין פון "ציון במשפט תפדה", וכפי שיהבאר לקמן (בהמאמר), וואס אע"פ אז "משפט איהו רחמי" (תקו"ז סז, ב), איז דאס דאך אבער אין אן אופן פון "משפט", ד.ה. וויפל עס קומט אים, משא"כ דער ענין פון "צדקה" איז אינגאנצן שלא לפ"ע וויפל ס'קומט אים, וואס דערפאר זאגט מען בא צדקה אז ס'דארף זיין אפי' סוס לרכוס עליו (כהובות סז, ב. הובא בפד"י ראה טו, ח).

ביז אז מ'זאגט אז אידן זיינען "בני מלכים" (שבת סז, א. וש"נ), אדער ווי ס'שטייט אין תקוני זהר (בהקדמה בתחילתה) - "מלכים", וואס דערפאר איז אפי' אויב מ'גיסט א אידן א סעודה כסעודה שלמה בשעתו, איז דאס אויך נישט מספיק פאר אים, ווי די גמרא זאגט אין ב"מ (פג, א).

- ז. און -

הנחת הה' בלתי מוגה

בס"ד. שיחת ש"פ דברים, שבת חזון, ד' מנחם-אב*, ה'תשל"ה.

בלתי מוגה

א. מבואר בכמה שיחות (ומובן גם ממאמרי חסידות) שניגון ללא תיבות הוא נעלה יותר מאשר ניגון עם תיבות, כי, ענין הניגון הוא השתפכות הנפש, ולכן, כאשר השתפכות הנפש היא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, אזי מתבטאת בניגון ללא תיבות, כיון שאי אפשר למדוד ולהגביל ולצמצם אותה בהגבלת האותיות, ומזה מובן שהיא נעלית יותר מאשר השתפכות הנפש שיכולה לבוא בהגבלת האותיות, שמתבטאת בניגון עם תיבות.

אמנם, התכלית היא שגם ניגון שלמעלה ממדידה והגבלה, לא ישאר ענין של השתפכות הנפש בלבד, אלא גם הוא יומשך במדידה והגבלה; וכמו כל עניני העבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, שאין הכוונה שישארו למעלה ממדידה והגבלה, אלא גם הם יומשכו ויפעלו בכחות הגלויים, עד למחשבה דיבור ומעשה, באופן שיהי' ניכר בהם שבזמן ורגע שלפנ"ז הי' במעמד ומצב שלמעלה ממדידה והגבלה, ובאופן שפועל הוספה בעבודה שבמדידה והגבלה, ע"ד המבואר בקונטרס העבודה: שהעבודה שמצד בחי' היחידה צריכה לפעול גם במחשבה דיבור ומעשה.

וכמודגש גם בענין הקבלת עול דר"ה שלמעלה מהקב"ע דכל השנה - כידוע: שמצות היום היא עצם ענין הביטול וקב"ע, למעלה מהקב"ע דכל השנה שקשור עם שאר עניני העבודה - שהתכלית היא שיומשך ויפעל בעבודת כל השנה; וזוהי גם הוראה בנוגע לכל עניני העבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, שתכליתם שיומשכו גם בעבודה שבמדידה והגבלה.

וענין זה התחיל במ"ת שהי' ע"י הקדמת נעשה לנשמע - שלמרות גודל העילוי ד"נעשה" שהוא הביטול לבעל הרצון: באופן שלמעלה מטו"ד, צריך להמשיך זאת גם בענין ד"נשמע", בהבנה והשגה

(*) ערב יום ההילולא של האריז"ל. ואילך [ע' קצג]. סה"מ תרס"ב ע' רכה ואילך.

(1) ראה גם תו"מ חע"ט ס"ע 160. וש"נ. תרצ"ט ע' 6. ע' 13. תש"ב ע' 8.

(2) פ"ה ואילך. (4) שבת פח, א.

(3) ראה גם המשך תער"ב ח"א ע' קמד (5) ראה לקו"ת במדבר יד, א. ובכ"מ.

ז. און דעמולט ווערט דער ענין הגאולה אין אן אופן פון צדקה, וואס שלימות ענין הצדקה איז דווקא ווען דאס איז גלייך אין דעם זעלבן טאג, ווארום דער ענין מצד זיין פארמאטערטקייט וויל ער האבן די צדקה גלייך.

וואס דערמיט איז די גמ' (דאס תענית כג, ב. כחובות שם) מבאר די מעלה פון צדקה באשה אויף צדקה באיש, אז בשעת א איש גיט צדקה, קען נאך דער ענין דערוויילע נישט הנאה האבן דערפון, ווארום ער דארף דאס איבערבייסן 'כו', משא"כ ווען א אשה גיט צדקה, וואס דאס איז דאך "מיני מאכל ומשקה של צורך היום" (שו"ע אדה"ז או"ח סס"ו סט"ו), קען דער ענין גלייך הנאה האבן דערפון, וואס דאס איז שלימות ענין הצדקה.

ועד"ז בענינו - אז דער ענין פון "ציון במשפט חפדה ושבי" בצדקה" ווערט גלייך באווחו היום, בביאה משיח צדקנו בקרוב ממש.

(ניגנו הניגון של תנועות עם התיבות "ציון במשפט חפדה ושבי" בצדקה").

* * *

ח. אלע ענינים אין עבודת ה' דארפן דאך זיין בשמחה, און בפדט אז מ'וויל דאך האבן דעם ענין פון "והימים האלו יהפכו לששון ולשמחה" -

איז דאך דא דער ניגון פון שמח"ת, וואס דאס איז דאך אויך א ניגון אן ווערטער, זאל מען אויך זינגען דעם ניגון פון שמח"ת מיט די ווערטער פון "ציון במשפט חפדה ושבי" בצדקה", וואס "שמחה פורץ גדר", וועט זיין דער "והימים האלו יהפכו לששון ולשמחה".

(ניגנו הניגון של הקפות של רלוי"צ ז"ל עם התיבות "ציון במשפט חפדה ושבי" בצדקה").

* * *

תוכן הענינים - שיחות

ש"פ דברים, שבת חזון, ד' מנחם-אב

א"ב. ניגון של תנועות וניגון שמח"ת על תיבות, "ציון במשפט וגו'" . . . 187

גם ניגון שלמעלה מהגבלה דתיבות תכליתו [ככל עניני העבודה שלמעלה ממדידה והגבלה] שיומשך במדוה"ג, ולכן, בזמן שמודגש הצורך בגאולה - ינגנו הניגון של אבות החסידות (שע"י הפצתה "קאתי מר") על תיבות "ציון במשפט וגו'", ועי"ז נזכה לגאולה באופן ד'ושבי' בצדקה" - לפני משורת הדין, ותיכף ומיד (כשלימות נתינת צדקה) (א"ג)

ניגון שמח"ת - על תיבות הנ"ל (לפעול הפיכת ימים אלו לשמחה) (ד)